

Jean RAY: A sárga fiola

Tichler, a patikus pontban délután 3 órakor veszítette el az eszméletét. A csukamájolajjal teli üvegce, amelybe orra hegyével éppen beleszagolt, összetört, darabjai megvágta az arcát.

A sérülések enyhe vérzést idéztek elő, mely egészen pontosan hat órával hosszabbította meg életét. Este 9 órakor tudniillik meghalt.

Én inkább azt mondanám, hogy sérülései hat órával nyújtották meg szenvedését, hiszen furcsa és teljesen eltorzult hangon, mindvégig értelmetlen mondatfoszlányokat motyogott.

Hörgései és kiáltásai közepette néhány jól elkülöníthető, értelemmel rendelkező szó is elhagyta a száját, amelyekre jól emlékszem:

„A láthatatlanok – a terek iszonyatos szörnyetegei, a pókok – az emberiség felé kinyújtott karmok – csápok – szörnyű halála a Földnek és az Embernek”.

Amikor az óra kilencet ütött, Tichler felült verejtéktől csatakos ágyában. Szeme tiszta volt, és a bölcsességgel párosult értelem, amely mindig nagy tiszteletet ébresztett bennem, visszatért belé, de egy új érzés, valamiféle hatalmas félelem is megjelent benne, és ettől óriásira tágult.

Az a szempár! Nem is látszott az arcából más, a sebei sem: a szeme körüli karikák mintha egészen őszes kecskeszakálláig értek volna.

– El kell pusztítani a sárga fiolát - mondta tisztán érthetően. Túlágosan szörnyű volna, ha...

Torka mélyéről csuklás tört fel.

– A sárga fiola – a sárga fiola, az...

Az óra kilencedik ütése még ott remegett az esős éjszakában, amikor a halál Tichler testét durván fekvőhelyére taszította.

A gyógyszer-tár üveglakán jelenleg ez olvasható:

TICHLER GYÓGYSZERTÁR
tulajdonos: BENJAMIN RAVENOL

Ez azzal magyarázható, hogy Tichler, akinek se családja, se barátai nem voltak, hátrahagyott rövid végrendeletében segédgyógyszerészét, Ravenolt tette meg teljes jogú örökösévé.

Ravenol pedig én volnék.

Három év telt el szerencsétlen mesterem hirtelen halála óta, amikor rábukkantam egy titkos szekrényre az általa laboratóriumként használt helyiségben.

Egészen véletlenül megakadt a szemem egy szegen, amely kiállt a könyvespolcból. Arra gondoltam, hogy beleakadhat a ruhámba, ezért fogtam egy súlyos, réz levélnehezéket, és rácsaptam vele. Amikor a szeg belesimult a fába, az *Encyclopédie des Sciences* egyik kötete lehullott a polcra, és mögötte ott volt egy kis faliszekrény, amelynek fából készült ajtólapja lassan belesüllyedt a falba.

Sötét üresség tátongott benne. Kezemmel kíváncsian végigtapogattam, és kiemeltem a sárga fiolát.

Egy csepp kétségem sem volt, hogy ez nem más, mint a híres üvegcsé, amelyről az elhunyt oly nagy rettegéssel beszélt, mivel soha nem láttam korábban ennél különösebb színárnyalatú üveget.

Nem a gyógyszer-tári üvegek meleg barna színe volt ez, és nem is a szemüveg lencséjéé. Aranyosan csillogó, szinte világító, szokatlan szín volt, rögtön az jutott eszembe, hogy a benne lévő anyagtól lehet ilyen. Már éppen kihúztam volna a fiolából a szépen csiszolt és erősen beleszorított dugót, amikor a haldokló Tichler szavai visszhangzottak fülemben. Megborzongtam, és az üvegcsét inkább az íróasztalomra tettem.

*

Nem semmisítettem meg a sárga fiolát, és ha ezért ismeretlen és borzalmas veszélyek fenyegetik majd az emberiséget, nem a pusztá kíváncsiságom okolható érte.

Nem, egyszerűen nem találtam meg elpusztításának a módját.

Talán a tűz? És ha ez a kivételes anyag gyúlékony?

Egy gyógyszerész-drogista ritkán viselkedik hősként. A lángra lobbant gáz robbanásától szétszagotott testem látványa cseppet sem lelkesített, mivel alapvetően szelíd és óvatos vagyok.

Esetleg vessem este a várost átszelő folyóba? De ha egy víz alatti sziklához ütődve eltörik, és a benne lévő titokzatos erő elszabadul, én lehetek a tömeggyilkosság első áldozata.

Ha az iszap sértetlenül elnyelné is, egy nap a kotrógép felszínre emelheti, és az első kíváncsi járókelő kezében lesz a sorsunk.

Az Óceánra is gondoltam, ott viszont – ha a végzet úgy akarja – a sötét mélységekben élő szörnyek valamelyikének hatalmas állkapcsa, ollója vagy fogai zúzhatnák széjjel.

Magamnál tartottam hát egy biztonsági zárral ellátott páncélszekrényben, amelyért igen sokat fizettem, és amelyet még a bankok is megirigyelnének tőlem.

*

Egyik este, miután bezártam és leengedtem a fémredőnyt, bevettem magam a volt laboratóriumba, és kinyitottam a fekete bársonnyal bevont tokot, amely a különös üvegcsét rejtette.

Ahogy hirtelen ráesett a fény, a fiola rendkívül tiszta, de teljesen átlátszatlan aranysárga színben ragyogott, mintha valami nagyon sűrű, egyenemű aranyszínű port tartalmazott volna.

De amikor a fekete bársony elé helyeztem oly módon, hogy a fény körülbelül ötven fokos szögben esett rá, a benne lévő anyag már nem szemcsésnek tűnt, inkább pehelyszerűnek, és a közepén egy *hosszú, zöldes csíkot* véltem felfedezni, *mely nem volt mozdulatlan.*

Nem, lassan, ide-oda tekeredve mozgott!

Leginkább egy nagyon vékony százlábúra hasonlított, amely mintha éppen elindulni készült volna. De ez soha nem történik meg újra.

Ahogy a fiolát a fényben forgattam, a zöld csík mindig az árnyék széle felé mozdult, mintha ki akarna jutni onnan, és akkor...

Borzalmas és érthetetlen zűrzavar uralkodott el a helyiségben.

A lombikok a plafonig repültek, a könyvek leugrottak a polcokról és csapkodni kezdték a fejemet és a kezemet...

A szép, kényelmes Voltaire fotel megveszekedett dühvel rontott rám. Sikerült félreállnom az útjából, így a kandallónak ütközött és mennydörgéshez hasonlatos zaj kíséretében darabjaira hullott szét.

A folyosó felé próbáltam menekülni, de az üvegajtó előtt megtorpantam és rémülten felordítottam. Valami förtelmes dolog igyekezett előjönni onnan. Mintha egy hatalmas, felnyitott has ontotta volna ki magából óriási zsigereit. Gyöngyházzsínű csápokat véltem felismerni, melyek pokoli mohósággal és erővel törtek előre.

Abban a pillanatban egy vonalzó szelte át a teret, és törte szilánkjaira a villanykörtét. Sötétség és csend borult a szobára.

Órákig nem mertem megmozdulni, időről időre törmelék és gipsz hullott alá, a széttört üvegekből lassan elcsöpögött minden folyadék.

Így ért a hajnal, agyongyötörve, félig megőrülve, egy teljesen felforgatott, ám immáron mindenféle boszorkányságtól mentes laboratórium közepén.

Nem vagyok tudós, ó, messze vagyok én attól! Bocsánatot kérek tehát a tudományok doktoraitól az alábbi, minden bizonnyal eretnekségnek számító következtetésemért.

Amikor a fény egy bizonyos szögben éri az üvegcsét, a benne levő rejtélyes anyag kiszabadul, elevené teszi és az élők ellen uszítja a tehetetlen tárgyakat.

*

Ez lenne a sárga fiola titka?

Nem tudom!

Soha nem is fogom már megtudni!

A sárga fiolát ellopták!

A vaskos páncélszekrényem kísértésbe ejtette a betörőket!

Ellopták a megtakarított pénzemet és a fekete bársonytokot a rejtélyes üvegcsével együtt.

Ígérjenek nekik cserébe büntetlenséget, soha nem látott mértékű jutalmat és mindenféle magas kitüntetést!

Gondolják meg, mi történhet, ha a következtetésem helytálló!

Bármikor bekövetkezhet az élettelen tárgyak lázadása és a semmiből előtörő ismeretlen lények pokoli támadása!

Az Isten szerelmére, találják meg a sárga fiolát!

Szakács Evelyn fordítása